

Dědické právo (právo na pozůstalost) ([o. z.](#)), Dědický nápad ([o. z.](#))

[§ 1500 odst. 1 o. z.](#), [§ 1504 o. z.](#), [§ 1505 o. z.](#)

Za situace, kdy zůstavitel povolal rovným dílem více závětních dědiců k určitému podílu z pozůstalosti (určenému konkrétní věcí nebo procentem či zlomkem), nastává přirůstání uvolněného dědického podílu dědice, který nedědí ([§ 1504 o. z.](#)), k podílům ostatních spoludědiců; uvolněný podíl tudíž nepřipadne zákonným dědicům.

(Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 3. 2017, sp. zn. 21 Cdo 1843/2016, ECLI:CZ:NS:2017:21.CDO.1843.2016.1)

Nejvyšší soud k dovolání J. K. zrušil usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 9. 10. 2015, sp. zn. 7 Co 1573/2015, a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

I. Dosavadní průběh řízení

1. Řízení o pozůstalosti po J. M., zemřelé dne 20. 10. 2014 (dále též jen „zůstavitelka“), bylo zahájeno usnesením vydaným Okresním soudem v Prachaticích dne 6. 11. 2014, č. j. 13 D 577/2014-3. Provedením úkonů v řízení o pozůstalosti po zůstavitelce byl pověřen JUDr. J. P., notář v P. ([§ 100 zákona o zvláštních řízeních soudních](#)).

2. Okresní soud v Prachaticích usnesením ze dne 12. 5. 2015, č. j. 13 D 577/2014-104, rozhodl, že „nadále bude jednáno pouze s J. K., Ing. J. H. a MUDr. M. H.“ a že „účast JUDr. J. T. se ukončuje“. Poté, co dovedl, že zůstavitelka „byla svobodná, bezdětná, její rodiče zemřeli dříve a žila sama“, že „zemřel rovněž její jediný sourozenec M. M.“ a že „jako jediná dědička ze zákona III. dědické třídy by přicházela v úvahu neteř JUDr. J. T., která je jediným potomkem bratra zůstavitelky M. M.“, vycházel mimo jiné ze zjištění, že „zůstavitelka zanechala závěť ze dne 6. 6. 2006, psanou vlastní rukou, v níž pořídila o veškerém svém majetku“ tak, že „odkázala svůj dům v B. u J. s přilehlým sadem a veškerým vnitřním zařízením své sestřenci M. K. a jejím synům J. a I. s prosbou, aby vždy zůstal v majetku jejich rodu“, že „svůj družstevní byt ve S., D., ve čtvrtém poschodí, včetně veškerého zařízení, odkázala manželům MUDr. M. H. a J. H. s prosbou, aby knihy a obrazy, které si neponechají pro sebe a svoje děti, věnovali obecní knihovně ve V.“, že „jím také touto závětí odkázala i ostatní majetek, který v době smrti bude vlastnit“, a že „závětní dědička M. K. již ke dni úmrtí zůstavitelky nežila, když tato zemřela dne 1. 1. 2009, a závětní dědic I. K. se rovněž zůstavitelčiny smrti nedožil, neboť zemřel dne 17. 2. 2013“. Při posouzení otázky „případnutí podílu předemřelých dědiců“ dospěl k závěru, že „zůstavitel neurčil pro povolané dědice dědické podíly“, že „podíly všech takto povolaných dědiců jsou shodné“ a že „dům v B. u J. s přilehlým sadem a veškerým vnitřním zařízením podléhá celý dědění ze závěti a neuplatní se u něho zákonná dědická posloupnost“, a to „s odkazem na ust. [§ 1504 o. z.](#) v souvislosti s ust. [§ 1494 odst. 2 o. z.](#), dle kterého je závěť třeba vyložit tak, aby bylo co nejvíce vyhověno vůli zůstavitele, když tento v závěti explicitně uvedl prosbu ponechat takto zůstavěnou část pozůstalosti vždy v majetku jejich rodu“.

3. K odvolání JUDr. J. T. Krajský soud v Českých Budějovicích usnesením ze dne 9. 10. 2015, č. j. 7 Co 1573/2015-146, změnil usnesení soudu prvního stupně tak, že „účast dědičky JUDr. J. T. v řízení o projednání pozůstalosti po J. M., zemřelé 20. 10. 2014, se neukončuje“. Odvolací soud předně dovedl, že soud prvního stupně „nesprávně užívá výkladového pravidla (ust. [§ 1494 odst. 2 o. z.](#)), nikoliv pro výklad vůle zůstavitelky při pořízení závěti, ale pro výklad zákonného ustanovení upravujícího přechod uvolněných dědických podílů dědiců ze závěti ([§ 1504 o. z.](#))“. Vycházel „z doslovného znění ust. [§ 1504 o. z.](#)“, podle něž „podíl dědice, který nedědí a nemá náhradníka, se uvolní a přiroste poměrně k podílům ostatních povolaných dědiců jen tehdy, jsou-li všichni dědicové povoláni k dědictví buď rovným dílem, nebo všeobecným výrazem znamenajícím rovné podělení“, „který klade důraz na to, aby všichni dědicové byli povoláni k dědictví“, a proto „Ize jednoznačně dovodit, že aplikace tohoto zákonného ustanovení přichází v úvahu pouze v situaci, kdy všichni povolaní dědicové jsou povoláni k dědění celého majetku jako univerzální dědici“. Dospěl k závěru, že „v situaci, kdy jedna skupina dědiců je povolána k dědění části pozůstalosti a další skupina k dědění jiné části pozůstalosti, možnost přirůstání uvolněného podílu některého ze závětních dědiců je zcela vyloučena“, že „text ustanovení [§ 1504 o. z.](#) nepřipouští přirůstání podílů pouze některým povolaným dědicům v konkrétní skupině, kteří dědí část pozůstalosti zůstavitelky“, že „nelze z textu ust. [§ 1504 o. z.](#) usoudit ani na možnost přirůstání uvolněného podílu závětního dědice z jedné skupiny dědiců povolané k dědění části pozůstalosti závětním dědicům z jiné skupiny, kteří jsou povoláni k dědění zcela jiné části zůstavitelčina majetku“, že „právní úprava přirůstání dědických podílů připadá v úvahu pouze tehdy, kdy univerzální dědicové zůstavitele jsou povoláni k dědění rovným dílem bez uvedení konkrétních dědických podílů“, a že „zůstavitelka sice závětí pořídila o celém svém majetku, ten však rozdělila mezi závětní dědice nikoliv podle konkrétních dědických podílů, ale s vymezením konkrétního majetku“.

II. Dovolání a vyjádření k němu

4. Proti tomuto usnesení podal J. K. dovolání. Namítá nesprávné právní posouzení věci odvolacím soudem týkající se „výkladu a aplikace hmotného práva ohledně přirůstání uvolněných dědických podílů předemřelých závětních dědiců“. Nesouhlasí se závěrem odvolacího soudu, který „vyloučil možnost aplikace [§ 1504 o. z.](#) na situaci, když je k části pozůstalosti (k určitému dílu) povoláno dohromady několik dědiců (spoludědiců)“. Je přesvědčen, že „pravidla o přirůstání uvolněných podílů dle [§ 1504 \(až § 1506\) o. z.](#) by měla být aplikována i při povolání několika dědiců (spoludědiců) k určité části pozůstalosti (k určitému dílu), a to z důvodů, že pouze a jen v takovém případě je možné zohlednit skutečnou vůli zůstavitele, že se jedná v praxi o velmi časté případy (a nemusí se jednat jen o přidělení konkrétních věcí několika dědicům dohromady, ale i o povolání několika dědiců k určitému podílu vyjádřenému procentem či zlomkem na celé pozůstalosti) a že pouze a jen tak bude zabráněno rozměňování majetku zůstavitele, a tudíž vzniku nechtěných a neudržitelných spoluvlastnictví (v posuzovaném případě by vzniklo ohledně nemovitostí v B. spoluvlastnictví za účasti osoby, na kterou zůstavitelka v závěti vůbec nepomýšlela)“. Domnívá se, že „není možné tvrdit bez dalšího, že dědicové M., J. a I. K. jsou povoláni bez určení podílu, neboť ve skutečnosti jsou jako společenství dědiců povoláni k určité skupině věcí, která má povahu určitého dědického podílu“, že

„teprve ve vztahu k určité části pozůstalosti (k určitému podílu) jsou uvedeni tři dědicové povolání *sine partibus*, nikoliv však k pozůstalosti jako celku, ba právě naopak, ve vztahu k celé pozůstalosti je těmto spoludědicům přidělena určitá část pozůstalosti (určitý podíl) a nemělo by jim připadnout za žádných okolností - dle vůle zůstavitele - více, než je tato část pozůstalosti“, že „zůstavitelka pořídila o celém svém majetku a vyjádřila vůli, že se jen závětní dědici mají podělit o její majetek“, že „ze zákonného textu nelze dovodit, že je vyloučena aplikace [§ 1504](#) (jakož i [§ 1505](#)) o. z. jen na část pozůstalosti (na určitý podíl)“, že „ustanovení [§ 1504](#) o. z. obsahuje pouze výraz ‚povolání k dědictví‘, a nikoliv ‚k celému dědictví‘ či jiné podobné spojení“, že „soud by měl usilovat o výklad zákonného textu tak, aby ho dokázal aplikovat i na případ, na který zákonodárce přímo nepomýšlel“, a že „je v závěti splněna podmínka ust. [§ 1504](#) o. z., že jsou všichni dědicové povolání k dědictví, byť i jen k jeho konkrétní části (k určitému podílu), rovným dílem, nebo všeobecným významem znamenajícím rovné postavení, neboť dědický podíl M., J. a I. K. na konkrétně přidělených věcech nebyl určen (tj. jsou povolání *sine partibus*), a tudíž v souladu s ust. [§ 1500 odst. 1](#) o. z. mají právo na vymezenou část pozůstalosti (na určitý podíl) rovným dílem“. Argumentuje rovněž tím, že „uvedený výklad a aplikace pravidel o přirůstání uvolněných podílů i jen na část dědictví (určitý podíl) potvrzuje i komentář univerzitních profesorů Dr. F. R. a Dr. J. S. (viz Komentář k československému [obecnému zákoníku občanskému](#) a občanské právo platné na Slovensku a v Podkarpatské Rusi, Díl 3., z roku 1936) uvedený na straně 89“. Navrhuje, aby dovolací soud usnesení odvolacího soudu změnil tak, že se potvrzuje usnesení soudu prvního stupně, nebo, alternativně, aby usnesení odvolacího soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

5. Ing. J. H. a MUDr. M. H. ve vyjádření k dovolání navrhují změnit rozhodnutí odvolacího soudu tak, že se usnesení soudu prvního stupně jako věcně správné potvrzuje, *in eventum* zrušit rozhodnutí odvolacího soudu a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

III. Připustnost dovolání

6. Nejvyšší soud jako soud dovolací ([§ 10a občanského soudního řádu](#)) věc projednal podle zákona č. [99/1963 Sb.](#), občanský soudní řád, ve znění účinném od 1. 1. 2014 (dále jen „o. s. ř.“; srov. [§ 1 zákona č. 292/2013 Sb.](#), o zvláštních řízeních soudních, ve znění pozdějších předpisů). Po zjištění, že dovolání proti pravomocnému usnesení odvolacího soudu bylo podáno oprávněnou osobou (účastníkem řízení) ve lhůtě uvedené v [§ 240 odst. 1](#) o. s. ř., se dovolací soud nejprve zabýval otázkou připustnosti dovolání.

7. Dovoláním lze napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu, pokud to zákon připouští ([§ 236 odst. 1](#) o. s. ř.).

8. Není-li stanoveno jinak, je dovolání přípustné proti každému rozhodnutí odvolacího soudu, kterým se odvolací řízení končí, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak ([§ 237](#) o. s. ř.).

9. V projednávané věci bylo pro rozhodnutí soudů významné (mimo jiné) vyřešení právní otázky přirůstání uvolněného dědického podílu závětního dědice k podílům ostatních závětních dědiců za situace, kdy jsou všichni tito dědicové povolání k dědictví určité věci z pozůstalosti. Vzhledem k tomu, že posouzení této otázky hmotného práva bylo pro rozhodnutí v projednávané věci významné (určující) a protože tato otázka dosud nebyla v rozhodování dovolacího soudu ve všech souvislostech vyřešena, dospěl Nejvyšší soud k závěru, že dovolání J. K. je podle [§ 237](#) o. s. ř. přípustné.

IV. Důvodnost dovolání

10. Po přezkoumání usnesení odvolacího soudu ve smyslu [§ 242](#) o. s. ř., které provedl bez jednání ([§ 243a odst. 1 věta první](#) o. s. ř.), Nejvyšší soud dospěl k závěru, že dovolání je opodstatněné.

11. Vzhledem k tomu, že zůstavitelka J. M. zemřela dne 20. 10. 2014, je třeba v řízení o pozůstalosti postupovat podle zákona č. [89/2012 Sb.](#), občanský zákoník (dále jen „o. z.“; srov. [§ 3069](#) o. z.).

12. Podle [§ 1504](#) o. z. se podíl dědice, který nedědí a nemá náhradníka, uvolní a přiroste poměrně k podílům ostatních povolaných dědiců jen tehdy, jsou-li všichni dědicové povolání k dědictví buď rovným dílem, nebo všeobecným výrazem znamenajícím rovné podělení.

Podle [§ 1505 odst. 1](#) o. z. právo na přírůstek nemá ten, komu byl zůstaven určitý dědický podíl. Jsou-li někteří dědici povolání s podílem a další bez takového určení, přiroste uvolněný podíl těm, kteří jsou povolání bez podílu ([§ 1505 odst. 2](#) o. z.).

Podle [§ 1506](#) o. z. s uvolněným dědickým podílem přecházejí na toho, komu přiroste, omezení s ním spojená, ledaže zůstavitel projevil vůli, že se tato omezení vztahují jedině k osobě povolaného dědice, anebo plyne-li to z povahy věci.

13. O. z. upravuje nově - na rozdíl od dosavadní právní úpravy provedené zákonem č. [40/1964 Sb.](#), občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů, která nepřipouštěla přirůstání uvolněného podílu mezi závětními dědici - pravidla pro akrescenci podílu závětního dědice, který nedědí, ve prospěch ostatních dědiců ze závěti. Tato úprava je dalším důkazem posilování postavení závěti a vůle zůstavitele, a proto omezuje přirůstání dědických podílů dědicům zákonným. Jedná se o zřetelnou inspiraci úpravou obsaženou v [§ 560 až § 563 Obecného zákoníku občanského](#), vyhlášeného císařským patentem ze dne 1. 6. [1811 č. 946 Sb. z. s.](#) (dále též jen „OZO“), který byl pro území Republiky československé recipován zákonem č. [11/1918 Sb.](#), jakož i úpravou v [§ 400 až § 402](#) vládního návrhu Československého občanského zákoníku z roku 1937.

14. K přirůstání (akrescenci) dědických podílů dochází pouze tehdy, když zůstavitel v závěti pořídí o celé své pozůstalosti, avšak některý z povolaných dědiců nedědí (zemře dříve než zůstavitel, dědictví se zřekne, odmítne jej, stane se dědicky nezpůsobilým). Pokud zůstavitel nepořídí o celé pozůstalosti, řeší se situace podle [§ 1499](#) o. z., příp. podle [§ 1500 odst. 2](#) o. z. tak, že zbylá část pozůstalosti připadne zákonným dědicům. Uvolněný podíl závětního dědice, který nedědí a kterému zůstavitel neustanovil náhradníka (podle [§ 1507 a násl. o. z.](#)) nebo svěřenského nástupce (podle [§ 1512 a násl. o. z.](#)), přiroste poměrně k podílům ostatních závětních dědiců jen tehdy, jestliže jsou povolání k dědictví rovným dílem nebo všeobecným výrazem znamenajícím rovné podělení. Ze zákonné dikce [§ 1500 odst. 1](#) a [§ 1504](#) o. z. lze dovodit, že dědice povolané k dědictví rovným dílem nebo všeobecným výrazem znamenajícím rovné podělení je třeba považovat za dědice

povolané bez určení podílů. Je přitom zapotřebí rozlišovat, zda zůstavitel povolá dědice např. slovy „stejným dílem“, nebo „každého k jedné čtvrtině pozůstalosti“. V prvním případě půjde o dědice povolané k dědění všeobecným výrazem znamenajícím rovné podělení, resp. bez určení podílu, zatímco ve druhém případě bude podíl každého závětního dědice roven 1/4 pozůstalosti (ani více, ani méně), a akrescence tak bude vyloučena (na rozdíl od prvního případu), neboť se vychází z toho, že takto povolaným dědicům chtěl zůstavitel zanechat jen to, co jim přiznal, a nic víc. Určitým dědickým podílem závětního dědice je přitom podíl vyměřený nejen zlomkem, ale i procentem z celé pozůstalosti, příp. určitou věcí z majetku zůstavitele (k tomu však srov. závěry níže). Uvolní-li se za takové situace podíl závětního dědice, nepřiroste ostatním závětním dědicům, nýbrž případně dědicům ze zákona. Jsou-li pak k dědění po zůstaviteli povoláni jak závětní dědicové s určeným podílem (*cum partibus*), tak závětní dědicové bez určeného podílu (*sine partibus*) [např. tak, že jednomu dědici případně z pozůstalosti 1/4 a o zbývající pozůstalost se ostatní dědici podělí stejným dílem], přiroste uvolněný podíl jen těm povolaným bez určení podílu. Právní následky akrescence spočívají v tom, že uvolněný podíl - není-li zřejmá jiná vůle zůstavitele - přibývá dědicům povolaným bez určení podílů *ipso iure*, tedy tak, že jejich původní podíly se zvětší, přičemž však zůstane zachován jejich původní poměr (k sobě navzájem). Společně s uvolněným podílem přechází na nabyvatele také omezení s podílem spojená (odkazy, podmínky, doložení času a příkazy, která zůstavitel může v závěti či dovětku uložit dědici nebo odkazovníkovi).

15. Z obsahu spisu v projednávané věci vyplývá, že zůstavitelka holografní závětí ze dne 6. 6. 2006 pořídila o veškerém svém majetku, který rozdělila závětním dědicům tak, že „svůj dům v B. u J. s přilehlým sadem a veškerým vnitřním zařízením odkazuje své sestřence M. K. a jejím synům J. a I. s prosbou, aby vždy zůstal v majetku jejich rodu“, že „svůj družstevní byt ve S., D., ve čtvrtém poschodí, který jest jejím vlastnictvím, odkazuje včetně veškerého zařízení manželům MUDr. M. H. a Ing. J. H. s prosbou, aby knihy a obrazy, které neponechají pro sebe a svoje děti, věnovali Obecní knihovně ve V.“ a že „jim také odkazuje i ostatní majetek, který v době smrti bude vlastnit“. Z obsahu spisu dále vyplývá, že M. K. a I. K. zemřeli dříve než zůstavitelka, a to dne 1. 1. 2009 a dne 17. 2. 2013.

16. Vzhledem k tomu, že tito závětní dědicové nedědí, vyvstává otázka osudu jejich uvolněného podílu. Jak bylo zjištěno, zůstavitelka pořídila závětí o celé své pozůstalosti, přičemž dědictvím (srov. [§ 1504 o. z.](#)) ve smyslu pozůstalosti ve vztahu k dědicům K. (srov. [§ 1475 odst. 3 o. z.](#)) je v posuzovaném případě konkrétní věc (dům v B. u J. s přilehlým sadem a veškerým vnitřním zařízením), k níž byli tito závětní dědicové povoláni bez výslovného určení podílu, tj. rovným dílem ([§ 1500 odst. 1 o. z.](#)). Dovolací soud je proto názoru, že v tomto případě již samotná dikce [§ 1504 o. z.](#) nebrání závěru, podle nějž zůstavitelka přidělením konkrétní věci více závětním dědicům společně neurčila jejich podíly (*sine partibus*), a proto nedědí-li některý z nich, nezaujímají jeho místo zákonní dědicové [k tomu srov. a *contrario* právní názor vyjádřený v ŠVESTKA, J., DVORÁK, J., FIALA, J. Občanský zákoník. Komentář. Svazek IV. Dědické právo (§ 1475 až 1720) včetně výkladu řízení o pozůstalosti. Praha: Wolters Kluwer, 2014, s. 89, podle kterého dojde-li však k situaci, že dědic (pozn.: jediný) konkrétní věc dědit nebude, nastoupí k ní dědici ze zákona, neboť zůstavitel přidělením věci dědicům vlastně přesně určil jejich podíly].

17. Navíc v rámci [OZO](#) právní teorie i soudní praxe dovozovala, že jsou-li někteří dědicové dohromady povoláni k jednomu podílu (*sine partibus*) a některý z nich odpadne, přibude uprázdněný podíl ostatním z nich (srov. ROUČEK, F., SEDLÁČEK, J. Komentář k Československému obecnému zákoníku občanskému. Díl III., svazek 1. Praha: Wolters Kluwer, a.s., 2013, s. 84).

18. Je zapotřebí připomenout, že právo slovenské k [§ 560 OZO](#) bylo shodné, přičemž na Slovensku platilo až do účinnosti [občanského zákoníku](#) (r. 1950) uherské právo. Jak plyne z rozhodnutí býv. uherské královské Kurie (č. P. VII 6260/1914 nebo č. P. I 7429/1916), bylo judikatorně dovozováno, že pokud je dědici určitého dílu pozůstalosti ustanoveno více osob, a to odděleně od osob ostatních, vznikne především právo přírůstku spoludědiců, kteří jsou společně povoláni ke stejnému dílu pozůstalosti. Dále že právo dědice k přírůstku je třeba posuzovat podle pravděpodobné vůle zůstavitele, a proto je třeba k přírůstku povolat v prvé řadě ty, které zůstavitel stanovil spoludědici stejného majetkového předmětu (*re coniuncti*) [srov. FAJNOR V., ZÁTURECKÝ A. Zásadné rozhodnutia býv. uh. kr. Kúrie (do 28. X. 1918) a Najvyššieho súdu Československej republiky (do r. 1926) vo veciach občianskych z oboru práva súkromého platného na Slovensku a v Podkarpatskej Rusi. Bratislava: Právnická jednota na Slovensku, 1927, s. 971].

19. Obdobně bylo nahlíženo i na právo odkazovníka k přírůstku, když okolnost, že jeden z odkazovníků odmítl odkaz, neměla ten právní následek, že by se odmítnutá suma stala předmětem zákonného dědění, ale ten, že celý odkaz připadl spoluodkazovníkovi [k tomu srov. FAJNOR V., ZÁTURECKÝ A. Zásadné rozhodnutia býv. uh. kr. Kúrie (do 28. X. 1918) a Najvyššieho súdu Československej republiky (do r. 1926) vo veciach občianskych z oboru práva súkromého platného na Slovensku a v Podkarpatskej Rusi. Bratislava: Právnická jednota na Slovensku, 1927, s. 987]. Shodně přistupuje k problematice uvolněného odkazu i [§ 1628 o. z.](#) Odkáže-li zůstavitel určitý předmět rovnoměrně (bez určení podílů) několika osobám a odpadne-li v takovém případě některý z odkazovníků, případně jeho uvolněný podíl ostatním [k tomu srov. ŠVESTKA, J., DVORÁK, J., FIALA, J. Občanský zákoník. Komentář. Svazek IV. Dědické právo (§ 1475 až 1720) včetně výkladu řízení o pozůstalosti. Praha: Wolters Kluwer, 2014, s. 313]. Na uvedených závěrech nemá dovolací soud důvod cokoli měnit, neboť jsou i v poměrech současně (v zásadě stejné) právní úpravy aplikovatelné a jako správné mohou být nadále přijímány.

20. S ohledem na již zmíněné a zvláště tehdy, kdy je z poslední vůle zřejmé, že zůstavitelka vyjádřila prosbu, aby dům vždy zůstal v majetku rodu K., lze dovodit, že nastává akrescence uvolněných dědických podílů dědiců, kteří nedědí, zbývajícímu dědici J. K. společně s nimi závěti povolanému k téže věci a že předchází zákonné posloupnosti svěřící dědičce JUDr. J. T. Za tohoto stavu věci dovolací soud nesporně nesprávným závěrem odvolacího soudu o tom, že účast dědičky JUDr. J. T. v řízení o projednání pozůstalosti po zůstavitelce „se neukončuje“.

21. Protože usnesení odvolacího soudu není správné a protože nejsou dány podmínky pro zastavení dovolacího řízení, pro odmítnutí dovolání, pro zamítnutí dovolání nebo pro změnu usnesení odvolacího soudu, Nejvyšší soud usnesení odvolacího soudu zrušil a věc vrátil Krajskému soudu v Českých Budějovicích k dalšímu řízení ([§ 243e odst. 1](#) a [§ 243e odst. 2 věta první o. s. ř.](#)).